

บทคัดย่อ

ธุรกิจประกันภัยได้เข้ามามีส่วนร่วมในสังคมไทยในฐานะเป็นเครื่องมือในการรับความเสี่ยงภัยแทนผู้เอาประกันภัยไม่ว่าจะเป็นบุคคลประเภทใดก็ตามซึ่งแต่เดิมยังไม่มีกฎหมายเฉพาะมาควบคุมดูแลการประกอบธุรกิจประกันภัยจนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติประกันวินาศภัยและพระราชบัญญัติประกันชีวิต ซึ่งในขณะนั้นพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๑๐ มุ่งไปที่การควบคุมแต่พระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฉบับดังกล่าวในส่วนของบริษัทประกันภัยไม่ได้มีการกำหนดเกี่ยวกับจำนวนของผู้ถือหุ้นและกรรมการแต่อย่างใด ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงกำหนดให้ข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับการถือหุ้นของบุคคลต่างด้าวและจำนวนของกรรมการที่เป็นบุคคลต่างด้าวไว้ในพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ และได้มีแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๙ โดยมีการกำหนดเกี่ยวกับผู้ถือหุ้นและกรรมการที่เป็นบุคคลต่างด้าวเพิ่มเติมเป็น(๑) และ (๒) โดยบัญญัติให้บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติไทยหรือนิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทยถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบของจำนวนหุ้นที่มีสิทธิและออกเสียงและจำหน่ายได้แล้วทั้งหมด นอกจากนี้ยังมีแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายในเรื่องอื่น ๆ หากการได้หุ้นมานั้นเกินผู้ถือหุ้นไม่มีสิทธิได้รับเงินปันผลในส่วนของหุ้นที่เกินและไม่มีสิทธิออกเสียงนั้น จากการวิจัยพบว่า การแก้ไขดังกล่าวแม้จะวัตถุประสงค์ที่แน่นอนชัดเจนแต่ในทางปฏิบัติมีถือหุ้นที่เป็นบุคคลต่างด้าวอยู่ก่อนหน้าแล้วซึ่งไม่สามารถที่จะแก้ไขให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายได้ทำให้ต้องเสียสิทธิต่าง ๆ ในกฎหมายฉบับนี้ และมีผลกระทบต่อผู้ลงทุนจากต่างประเทศที่ประสงค์จะเข้ามาร่วมทุนด้วย และในขณะเดียวกันประเทศไทยได้เข้ามีความผูกพันกับองค์การการค้าโลกในการเปิดเสรีธุรกิจการค้าสินค้าและการค้าบริการ และในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกันก็ได้มีตกลงในการรวมตัวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในการร่วมมือกัน เกี่ยวกับการค้าและบริการ ธุรกิจประกันภัยจึงเป็นการค้าภาคบริการ (Trade in Service) โดยประเทศสมาชิกจะต้องยกเลิกข้อจำกัดในการประกอบการด้านการค้าบริการในอาเซียน โดยประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้เห็นชอบเป้าหมายการเปิดเสรีภาคบริการทุกสาขาภายในปี พ.ศ. ๒๐๑๕ ด้วยการทยอยเพิ่มสัดส่วนการถือหุ้นต่างชาติและอุปสรรคข้อจำกัดอื่น ๆ ในการประกอบกิจการ รวมทั้งการเดินทางไปทำงานต่างประเทศของระดับผู้บริหาร ผู้จัดการ ประเทศไทยซึ่งเป็นสมาชิกอยู่ด้วย จึงต้องดำเนินการตามข้อตกลง จึงควรให้ผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยของไทยเราต้องปรับตัวเพื่อรองรับการแข่งขันจากประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจากต่างชาติโดยมีหน่วยงานอิสระของรัฐที่กำกับดูแลเป็นผู้ให้การสนับสนุน หากมีกฎหมาย กฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับใด ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนของนักลงทุนจึงเป็นเรื่องที่ควรหลีกเลี่ยง เนื่องจากประเทศไทยเราเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ เรายังมีความจำเป็นต้องพึ่งพาทุนจากต่างประเทศไม่เพียงเฉพาะธุรกิจประกันวินาศภัยเท่านั้น แต่ทั้งนี้เราก็สามารถกำหนดหลักเกณฑ์อื่น ๆ ขึ้นมาโดยมุ่งให้ผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่างชาติให้การสนับสนุนในการพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยของไทยเราได้ เช่น การพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพ มีเทคโนโลยีที่เหมาะสม มีเงินทุนที่มั่นคง มีเครือข่ายที่ให้สนับสนุนและ การกำหนดให้นำเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยลงทุนในประเทศต่อไปได้ซึ่งจะเป็นการพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความก้าวหน้าและมั่นคงต่อไปได้อย่างยั่งยืนต่อไปได้